Hela ristningen är i hög grad dilettantiskt utförd. Den är snarast ett klumpigt försök att efterlikna en runsten, av någon som icke haft anledning att använda runtecknen för språkligt ändamål.

299. Skånela kyrka.

Pl. 2.

Litteratur: J. H. Rhezelius, F l 2 n:r 40; Sveriges kyrkor, Uppland 4 (1920), s. 413.

Äldre avbildning: Rhezelius, teckning (F l 2).

Ett fragment av en runsten är inmurat på utsidan av norra kyrkoväggen, 1,5 m. V om ingången, 0,24 m. över marken.

0,55 × 0,65 m.

Fragmentet innehåller endast ornamentik, med bandslingor i en egendomlig flätning. I övre kanten en rak linje, som möjligen har begränsat en inskriftsrad.

Rhezelius har i handskriften F l 2 avtecknat två fragment från Skånela kyrka. Båda ha ornamentik men inga runor. Ornamentikens likhet med U 299 är påfallande Möjligen är det ena av Rhezelius' fragment, trots vissa olikheter, identiskt med U 299.

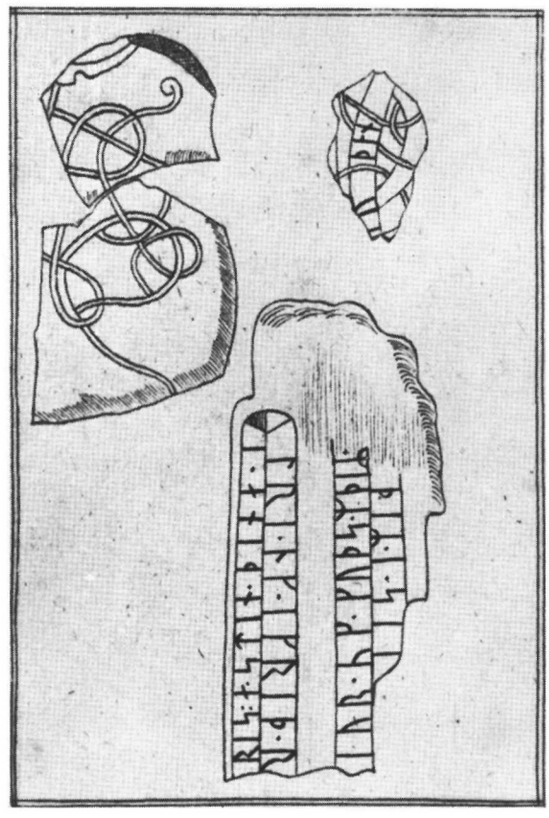

Fig. 5. U 299, 302 och 303. Skånela kyrka. Efter teckning av Rhezelius.

300. Skånela kyrka.

Litteratur: B 43, L 483. J. Bureus, F a 6 s. 212 (Rhezelius), F a 5 n:r 335, F a 1 s. 75; J. H. Rhezelius, F l 2 n:r 37; Ransakningarna 1667—84; J. Peringskiöld, Monumenta 3, bl. 115; O. Celsius, SR 1, s. 386, 2, s. 603; C. G. Rafn, Nordiske Runemindesmærker (1856), s. 80; UFT h. 6 (1877), s. 25; E. Brate o. S. Bugge, Runverser (ATS 10), s. 102; Sveriges kyrkor, Uppland 4 (1920), s. 413.

Avbildningar: Rhezelius, teckning (F l 2); Peringskiöld och Hadorph, träsnitt (i Monumenta 3 och B 43).

Runstenen fanns enligt Rhezelius (F a 6) »På Kyrkiogården nor om K[yrkan]». Bureus (F a 5): »På Kyrkogården nordan til». Det är troligen denna sten, som åsyftas i *Ransakningarna*: »På Kyrckiogården finnes en Runasten med någon Runaskrift». — Peringskiöld: »På Skånella Kyrkegård vid vägen på öster sidan, finnes öfver nogon gemen bondes graf en kulliggiande Runsten, som fordom här i negden på nogondera backen till en förnäm Herres minne stått uprester.» — Celsius har upptecknat inskriften den 4 juni 1727. Sedan dess finnes den icke omtalad i litteraturen och är åtminstone tills vidare försvunnen.

Ung. storlek: höjd 1,50 m., bredd 1,30 m. »Är vist en kalksten och ingen gemen gråsten. Runorna äro så hela och artigt huggne som på en gottlands sten, och äro såsom nya med sina kanter» (Celsius). Ristningen har sålunda varit vackert huggen och väl bevarad.